

ste Dør for hende og stille hende helt lige med Manden i det offentlige Liv.

Dette tredje Argument ligger i *Kvindens Retsstilling*, eller rettere i *Kvindens retsløse Stilling* i Samfundet.

Thi hvis Modstanderne af Kvindens Valgret blandt Mændene kunde sige: Se, vi har ingen Uret begaaet imod Jer i Lovgivningen. Vi har i vort Arbejde for Lov og Ret i Landet stedse haft ogsaa Jeres Tarv for Øje, I vore Mødre, Hustruer, Søstre og Døtre, hvem vi skylder saa meget for den Lykke, I skænker os, for de Hjem, I skaber os, for den Omsorg, I bærer for os. Se selv, vi har bestandig hævet Jeres Personligheder i samme Grad som vore egne. Vi har set paa Jeres Interesser og søgt at fremme dem sammen og jævnsides med vore egne. Undersøg kun alle Love, og I vil intet Sted finde, hvor vi har gjort Jer Uret — — — —

Ja, kunde Mændene sige dette, da havde Modstanderne af Kvindens Deltagelse i Lovgivningsarbejdet en stærk Fæstning for deres Modstand.

Men saaledes staar Sagen jo langt fra.

Der er i Lovgivningen, særlig der, hvor Mænds og Kvinders indbyrdes Forhold ordnes, foretaget en saa besynderlig Fordeling af Byrder og Pligter og Magt og Rettigheder, at man, naar man først har set det og forstaaet det og fulgt det i alle dets Krinkelkroge og Konsekvenser, aldrig som Kvinde vil kunne slaa sig til Ro i de bestaaende Samfundsforhold. Er man Kvinde, bliver man, fra det Øjeblik man ser og forstaar, en Oprører, om man saa end ellers hører til blandt de konservativeste i Landet.

Og da det sletteste Menneske er det, der ikke vil handle ret, holder man sine medmenneskelige Følelser for Mændene i Live ved den Tanke: de har villet, men de har ikke kunnet. De har ikke evnet at gøre Ret og Skel, at se Kvinders Interesser saa klart som deres egne, at fordele

Byrder og Magt, Pligter og Rettigheder ligeligt. — Ud af denne Tanke fødes Medfølelse og Overbærenhed og Lyst til at hjælpe.

Men saa maa Kvinderne selv høres!

Og nu er vi kommet saa vidt, at Kvinder og Mænd i bestandig stigende Grad og Tal enes i dette: Kvinderne maa selv høres.

Det vil næppe blive saa vanskeligt at opnaa Enighed om Kravet: Kvinderne skal selv høres — i hvert Fald da, naar det gælder de Retsforhold, hvor de i særlig Forstand er Part i Sagen. Vanskeligheden indtræder, naar man kommer til Opfyldelsen af Kravet. Thi *under hvilken Form* skal Kvinderne høres?

Professor Munch-Petersen foreslaar Nedsættelsen af en Kommission:

»Da særlig den formueretlige Ordning fremkalder forskellige teknisk-juridiske Spørgsmaal, der vanskelig vil kunne løses under Forhandlingen i Rigsdagen, vilde den til Sagens Fremme mest egnede Ordning sikkert være den, at der nedsættes en Kommission, *hvori der da ogsaa maatte indrømmes Kvinderne en passende Repræsentation.**) En saadan Kommission behøvede ikke at bestaa af mange Medlemmer, og naar dens Mandat begrænses til at ordne Spørgsmaalet om Forældremagten og at foretage en Revision af Formueordningen paa det bestaaende Formuefællesskabs Grund, vilde den sikkert kunne slutte sit Arbejde i Løbet af ret kort Tid.«

Se »Ugeskrift for Retsvæsen« 1907, Pag. 244, og »Kvinden og Samfundet« 1907, Pag. 161 og Pag. 169.

Nu vil vi bestemt hævde og bestandig fastholde, at *en passende Repræsentation* ikke er eller kan være noget mindre, end at Kvinden faar sin Plads ved Siden af Manden og fuldt ligestillet med ham — dér, hvorfra hun alene paa en fuldt ud livdestgørende Maade og med ubeskaaret Myndighed kan gøre sin Indflydelse gældende i Samfundsstyrelsen, og ogsaa i Lovgivningsarbejdet gennemføre de Krav, hun

*) Fremhævet af mig.